

funne saaledes maatte komme til at gaa med blot paa Grund af denne Mulighed, uden at der i Virkeligheden er nogen reel Forbindelse mellem Bestadigelsen eller Sygdommen og den senere paafølgende Forringelse af Erhvervsøvevnen. Dette faar, som sagt, at være. Men mange, som skulde være med, kunne ikke komme med. Grunden hertil, særlig for Krigsinvaliders Vedkommende, er den, at man hæfter sig alt for ensidigt ved den Kendsgerning, om Manden er bleven jaaret eller ikke. Ved en Invalid forstaar man i Almindelighed den, der, som man udtrykker sig, „har blødt for Fædrelandet“. Naar som helst der er Tale om Invalid, hedder det ufravigelig, at vi bør hjælpe disse gamle Folk, der have „blødt“ for Fædrelandet. Selv om det kun er en lille Rist, der maatte i Virkeligheden ikke har efterladt nogen som helst Men, har han blødt for Fædrelandet; men hvis han fra Krigen er kommen hjem med et undergravet, et tilintetgjort Helbred, er det meget muligt, at han aldeles ingen Understøttelse kan opnaa. Invalid kan nemlig efter Loven kun den regnes for at være, hvis Saar eller Sygdom bevislig er paadraget i Anledning af Udførelsen af militære Tjenesteplichter. Om en Mand er bleven jaaret af Fjendens Kugler, det kan godtgøres; om en Mand i Fredstid er bleven syg under Udførelsen af militære Tjenesteplichter, det kan ogsaa meget hyppigt eller rettere i Reglen godtgøres; men om en Mand under Krigsforhold har paadraget sig sin Sygdom, just som han stod under Vaaben eller var i Færd med at udføre sine Militærplichter, er det i Reglen ganske umuligt at godtgøre. Følgen er derfor, at naar en Mand har faaet sin Sundhed undergravet som almindelig Følge af de under Felttoget udstaaede Videlser og Strabadser, regnes han ikke for Invalid i Lovens Forstand og faar ingen Understøttelse. Jeg skal nævne et Eksempel, taget fra Virkeligheden, som er typisk for den Klasse af Tilfælde, jeg sigter til. En Mand var Soldat i 1864. Blandt andet gjorde han midt i Vinteren Tjeneste paa Slien ved Isning og maatte derved ofte staa i Vand til Livet. Saa fik han Gigtfeber, som paa Lafarettet og blev derefter hjemsendt som ubrugelig til Krigstjeneste, med Hjertelidelse og andre Under, der gerne følge med Gigtfeber. Han kommer saa til Invalidbestyrelsen og beder om Understøttelse, og den svarer: Ja, kære Ven, du har haft Gigtfeber, det er konstateret, men hvor har du faaet den? Du siger, at du har faaet den ved Isning paa Slien. Men hvorledes kan du bevise det? Der var mange andre end dig, der

vare bekræftigede med Isning uden at have faaet Gigtfeber, og der er mange, der ikke have været med til Isning, men som alligevel have faaet Gigtfeber. Det er aldeles ikke dokumenteret, hvor du har paadraget dig den Sygdom, og vi ere derfor efter Loven uberettigede til at give dig Understøttelse“. — Det er klart nok, at dette er en ganske uforstandig Affattelse af Loven, og naar vi nu give os til at ændre Invalidelovgivning, bør vi sørge for at faa denne Skavank afhjulpen. Fejlen ved Loven er den, at der for Krigsinvaliders Vedkommende kræves Paavisning af en bestemt Vejlighedsaarlag. For dens Vedkommende, der har deltaget i et Felttog, maa det være tilstrækkeligt, at det konstateres, at hans Sundhed har lidt varigt Afbræk som en Følge af de Strabadser i al Almindelighed, som Felttoget har medført. En Bestemmelse, som gaar ud herpaa, findes saaledes ogsaa i den tytte Invalidelov. Det hedder i den tytte Invalidelov af 27de Juni 1871, i den som Bilag 3 tilføjede Instruktion, ved Om-talen af saakaldt „indre Tjenestebestadigelse“: „Skal der godtgøres Invaliditet paa Grund af en under Fredsforhold lidt indre Tjenestebestadigelse, maa der paavises en bestemt fra de militære Forhold hidrørende Bestadigelse, som har ramt Soldaten, medens han var i tjenstlig Funktion, og som har forringet hans Sundhed“. Det er jo det samme, der gælder hos os. Men saa hedder det videre: „I Krig kan en saadan særlig Bestadigelse ikke altid paavises; for at fastslaa en Tjenestebestadigelse hos den, der har deltaget i en Krig, er det derfor tilstrækkeligt at godtgøre, at den paagældende er bleven ubrugelig til Tjenesten som Følge af Virkningerne af de under Felttoget døjede Strabadser.“ Det er en hertil svarende Bestemmelse, som det vilde være rigtig at indføre ogsaa i vor Invalidelovgivning. Jeg skal derfor henstille til den ærede Finansministers Overvejelse, at der foretages en Ændring, hvorefter ogsaa de, som paa Grund af Følgerne af Sygdom blive kasserede som ubrugelige til Tjenesten enten under Krigen eller i umiddelbar Tilslutning dertil, blive berettigede til Invalidforsørgelse, uden at der kræves Paavisning af en bestemt Vejlighed, hvorved Sygdommen er bleven paadraget. Hvor meget dette finansielt vil komme til at dreje sig om, skal jeg ikke kunne have nogen Mening om. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at der ikke i denne Henseende kan være stor Betænkelighed; thi de fleste af de Mennesker, som kunde komme ind herunder, ere vistnok nu for længst døde.